

myksiä vahingoittamatta samalla toisen luokan pyrkimyksiä.”

Tuo Nebraskan kuvernööri näyttää olevan hyvin luokkatietoinen mies — nimittäin hänen oman luokkansa kannalta katsottuna. Me tulkitaisimme hänen lausuntonsa näin:

“On mahdollonta asettaa etualalle työväenluokan pyrkimyksiä, vahingoittamatta samalla porvariluokan etuja.”

Tämän johdosta voimme hyvällä syyllä kysyä: miksi sitten kapitalistiluokan edut ja pyrkimykset ovat asetetut etualalle, kun siten vahingoitetaan työväenluokan etuja ja pyrkimyksiä?

Tämä seikka yksinkertaisesti toisin päin käännettynä olisi vallan väärin ja sopimatonta, mutta nykyisillään se on niin kuin tuleekin olla Nebraskan kuvernöörin ja hänen kaltaisten mielipiteen mukaan.

Mutta työväenluokan tulee pikamääräisessä asettamaan omia intressejään etualalle yhteiskunnassa ollenkaan välittämättä siitä, miten käy porvariluokan etujen. Siksi väsymättä levittäkäämme sosialistista valistustyötä työtätekevän luokan keskuuteen.

Oli niitten Washingtonin aseistamis konferenssin istuvien herrojen joukossa joitakin moukkiakin herroja. Ja Ranskasta tulivat ja olivat ne kaikkein moukummat. Luultavasti näet sikaarimyyntien kuponkeja rahaksi.

“Asia oli tää”, sano Nummisuutarin Esko: Muutamit ranskalaiset edustajat ostivat sikaareja ja maksoivat isoilla seteleillä — vaikka olivatkin kotoisin hyvin velkaiseista maista ja valtakunnasta — ja saivat rahasta vastaan paperia, hopeaa ja noita myymälän kuponkeja lähjässä. Siitä vain “tiskiltä” sitten pyyhkäisivät koko moskan taskuunsa, luullen kuponkejakin rahaksi. Mutta äläs huoli, kun jälleen alkoivat niillä kuponkeilla ostoksiaan maksaa, eivät ne “markketeissa” kelvaneetkaan, vaan heille selitettiin niitten tarkoitus ja annettiin myös tietää, että jos he saavat niitä kokoon miljoonan, niin he saavat niillä automobiliin. Mutta ne fransmannit sanoivat, että se on turhaa heidän ruvetakaan kokollemaan niitä, sillä he eivät tule paikkakunnalla viipymään tarpeeksi kauvan saadakseen sen automobiliin.

Löytyy niitä vielä tässä “sivistyneessäkin” yhteiskunnassa niitä luolahmisen — talkka paremmin: luolahmisen — meiningeillä varustettuja. Tuolla idässä on yksi sellainen mies — luultavamminkin vanhapolka — joka raivoaa naisten äänioikeutta ja muita naisten yhteiskunnallisia hommia vastaan. Hän pauhaa:

“Vaimo on välttämättömästi miehensä omaisuutta, sanokoon hän — vaimo — ja laki mitä hyvänsä. Tämä on luonnon laki ja perinnästä kaikissa ihmisolennoissa.”

Mutta eipäs ole se miehenpuoli uskaltanut julkaista nimeänsä tuon julistuksen yhteydessä. Häpeää kai itsekin omaa barbaarimaaisuuttaan. Hän on ikipakanallisen kiinalaisen kannalla, jonka sivistystaso ilmenee seuraavassa kiinalaisessa sananparissa: “mies, joka pelkää vaimoansa on hassahtava, mutta vaimo joka ei pelkää miestänsä, on tuhannen kertaa hassahtavampi.” Talkka ihaillee hän eskimolaista, joka rakastaa sanoa: “miehen paras ystävä on hänen kolransa, parempi kuin hänen vaimonsa.” Myös on tuo ajastaan kaukana takanapäin oleva vanhapolka, joka lainannut mielipiteitä rumaanilaisilta, jotka selittävät näin: “vaimo, joka ei ole saanut toruja, on kuin valmistumaton myllynkivi, joka ei pyöri helposti.”

On niitä, herra paratkoon, vielä sosialisteissammekin sellaisia, joitten periaate vaimoihinsa nähden lyö ihan yksin edellä kerrotun kanssa. Mutta

sellaisen sosialistin sosialistisuutta johtuu epäilemään eikä suotta. Julkisudessa koreasti puhuvat naisteista vallastamisesta ja kohottamisesta tietämättömyydestä tietoisuuteen, mutta levittävätkö he sitä lähimmälle lähimmäiselleen — vaimolleen? Jaa, se kysymys jääköön kunkin mielestään “valistuneen” miehen vastattavaksi omalta kohdaltaan.

Sananen yllätyskekkereistä

Onhan sitä ollut joskus toveripiirissä puheita n. k. yllätyskekkereistä, niiden hyökkämisestä tai kannattamisesta. Nyt kirjoittaa “Työmiehen” viime joulukuun No. 291 Cloquetin uutisissa tov. F. Korpi mielipiteistään edellä mainitusta asiasta. Haluan lainata tov. Korven kirjoituksesta otteita. Ensiksikin siitä syystä, että “Tovqittareilla” on paljon sellaisia lukijoita, joilla ei ole tilaisuus seurata “Työmiestä” ja toiseksi naiset juuri ovat useassa tapauksessa niitä yllätyskekkereiden toimiepanijoita. Kas näin: “Tavaksi on suomalaisten keskuudessa tullut, että pidetään jonkunlaisia yllätyskekkereitä vähintään kerran viikossa sen tai tämän yksilön hyväksi. Sanoin hyväksi, sillä aina kun sanomalehdestä lukee noita kiltoilauseita, on niissä polkkekkeitä lause: “Kiitos myöskin niistä kallisarvoisista lahjoista.” —

Ajatelkaapas, kuinka hullunkurista se on, että alkaiset ihmiset kulkevat keräyslistat taskussa ja menevät taloon, jossa perheensäntä saa palkkaa \$2.25 päivältä ja sille esitetään tuollaisen asian hyväksi lista, johon pitäisi antaa pienistä varoistaan dollari tai viiskymmentä senttiä. Tai mennään sellaisen luokse, joka ei ole saanut tehdä työtä eläkkeeseen moneen kuukauteen. Kertyneillä varoilla sitte ostetaan jollekin jonkun kymppi-dollarin arvoinen ylellisyystavara. Mutta tavallisesti nuo kerääjät ovat oikeita diplomaattia. He menevät niiden luokse, jotka ovat heille persoonallisesti hyviä tuttavita, tai sille jolle he keräävät, joten ei henkilö kehtaa olla antamatta, vaikkapa sisimmässään ajattelisi piruja tuollaisista keräyksistä ja kemuista. Tällalaila kun on saatu joukot koolle haalituksi, niin sanotaan: se on joukkojen tahto, ja joka ei joukkotahdon alle alistu, se on hullu. Tällaisena huonona aikana on keräykset paikallaan silloin kun ne palvelevat työväenluokan luokkasia. Meidän luokkamme jäseniä viruu tänäpäivänä Yhdysvaltain vankiloissa sadottain sentähden, että he ovat olleet työväenluokalle rehelliisiä. Meillä on täällä Cloquetissa luokkamme jäseniä, jotka eivät ole voineet ansaita toimeentuloaan moneen vuoteen. Meihin tällä mantereella asuviin työläisiin katsoo Euroopassa noin 20,000,000 rampaa, jotka on silvottu raajarikoksi, ja noin 15,000,000 lasta, jotka ovat avun tarpeessa. Meihin kohdistaa katseensa Venäjän ja Karjalan kovaa kokenut kansa. Jos me kohdistamme keräyksemme näitten hyväksi, niin paljon kun se on mahdollista, silloin me teemme työtä valankumouksen lujittamiseksi ja todella nälkäänäkevien toverien hengen pelastamiseksi.

Nyt ehkä joku ystävästäni haluaa väittää, että me olemme avustaneet Venäjää ja Karjalaa vointimme mukaan. Se on totta. Suomalaiset avustivat auliisti katsomatta minkä mielipiteen omai, jollei ota lukuun kristillisillä mielipiteillä varustettuja. He ovat sivuuttaneet avustuksen, jomakin harvoja lukuunottamatta. Mutta yhtä totta on sekin, että sellaiset rahat, mitkä kerätään tällaisiin yllätyskemuihin, palvelisivat voimakkaammin työväenluokan asiaa, jos ne lähetettäisiin Venäjälle tai Karjalaan rohkaisemaan heidän taisteluaan ko maailman kapitalistiluokkaa vastaan.

Meidän kotimaassamme Suomessa on tuhansittain työväenluokan ensitaistelijoita vankiloissa. Siellä viruu tuhansia puna-orpoja, jotka ehkä muistelevat sukulaistaan tässä maassa. He odottavat avustusta meiltä, sillä valkoinen lahtariballitus kohtelee heitä kuten susilauma lampaita.”

Tässä on osa tov. Korven kirjoituksesta ja eikö se ole oikein? Kunkin monta kertaa juoksemme aivan turhia touhuja. Joillakin paikkakunnilla on aivan kiihko yllätyskemuihin. Ei ollenkaan ajatella kannattaako joku tapaus sen puuhan ja kustannuksen mikä siitä on. Kun esimerkiksi vietetään nimi- ja syntymäpäiviä, eikö tarvitse olla mikään merkittävä ikäraja, kunhan vain löydetään joku syy jonka nimin touhutaan ja monesti väsyttäänkin, vain kun tapa on kerran ollu, niin sitä noudatetaan ja että ei kukaan ilman jäisi, keksitään aina jokin syy nimeksi. Silloin kun useampi viikko on juhla, niin ei ne varmaan ole kovin merkittävien tapauksien muistoja. On sentään tapauksia, joita kannattaa toveripiirin juhla, esim. kun joku toveri joutuu kärsimään vankilaan luokkatuomion perusteella, tai täytyy jossain muussa tapauksessa erota entisten toverien seurasta, tällöin on jäähyväisillanvietto paikallaan ja voi joissakin tapauksissa muodostua hyväksi agitatioon tilaisuudeksi. Eikä ole aivan turhaa muistella hääpäiväkin 25 vuoden kuluttua, ja etenkin jos joku työläisperhe voisi viettää n. k. kultahäitä eli 50 vuotista muistojuhlaa. Onhan niitä vielä monta muuta yksityisillekin merkittävistä joita erityisemmin muistella kannattaa.

Jouluonnittelusta näkyy South Rangen polkatalolla asustavan polka 93 vuotta vanha, siinä alkaa olla jo ikäraja, jolle kannattaa yllättäjäisiä viettää. Jos nimittäin tapausta tarvitaan ettei se ole vain tapa ja yksityisten henkilöiden arvostelu. Erikoisia merkittävyyksiä on harvoin, vain silloinpa ei kekkerit olisikaan minään rasitukseksi, vain jokainen uhraisi aikansa ja rahansa ihmielellä. Nykyään kuitenkin vietetään näitä juhlia isommalta osalta tavalla vuoski ja ehkäpä joillakin on likaa aikaa. Vaan ajan tappamista varten voisi kokoontua milloin vain jonkun toverin luokse, silloin ei tarvitseisi niitä keräys- ja lahjapuhuja, joista on joskus haittaakin. Meillä täällä Amerikassa on monta kaunistakin tapaa, ja yksi niistä on avunkeräisy jonkun tarvitsevan hyväksi, silloin on oikein uhrata aikansa ken joutaa ja kykenee ja lähete keräyslistat taskussa kiertämään. Silloin ei keräyksen tulokset jouda ylellisyystavaroihin vain ovat useasti suuren tarpeeseen. Tämän kirjoittaja ei ole tätä mielipidettä mistään kaudesta saanut, sillä olen niiden joukossa, joille on kekkereitä pidetty ja tiedän, että tarkoitus on ollut hyvä, vain tosi on myös, että alituisen turha touhu väsyttää ja useassa tapauksessa se tehdään kuvailusta velvollisuudesta.

Keskustelkaapa naiset tästä asiasta ja jos olette sitä mieltä, että se tapa joutaa hyljättä, niin sopihan se tehdä, ja toveruushenki pysyy muutenkin viireillä ja sen täytyy pysyä.

Nainen.

VÄHÄN KASVATUSTYÖSTÄ.

Eräessä porvarillisessa paperissa, jonka tarkotukseen ilmoitetaan kuuluvan lasten kasvatustyön edistäminen, sanotaan tähän tapaan:

“Ne rahat, mitkä kiinnitämme kasvatustyön edistämiseen, ovat paremmin sijoitetut, kuin jos ne lähettäsimmekin johonkin lupaavaan kultakavokseen, sillä emme niistä sieltä koskaan saisi niin runsaita voitto-osinkoja.”

Siinäpä oli sanottu tavallaan sattuvasti, sillä mistä tosiaankaan saa suurempia voitto-osinkoja loppujen lopuksi, ellei juuri lasten kasvatus-

työn tuloksina. Porvarit näyttävät tuntevan tämän asian hyvin. Me työläiset emme tunne sitä läheskään niin hyvin. Me sallimme lastemme kulkea porvarillisen humpuikin perässä, emmekä näe edes velvollisuudeksemme millään tavalla estää heitä. On kyllä poikkeustapauksia, mutta niistä emme nyt puhu. Lasten kasvatustyöhön ei ole tähän mennessä kiinnitetty kovinkaan paljon huomiota. Kun äidit saavat lapsensa kouluikäan, niin useassa tapauksessa päästävät he ikäänkuin helpotuksen huokauksen tähän tapaan: “sielläpäähän jotain opivat ja ovatpahan siitä pois tieltäni juoksemasta.”

Oppivat lapset siellä, se on tosi! Mutta kaiken tarpeellisen opin ohella juurrutetaan lapsin porvariluokan moraalilla. Heihin juurrutetaan porvarillinen maailmankatsomus niin perin pohjin, että ompa sitten vaikea saada heistä ne väärät katsomukset pois kitykiksi. Opettajan sanolle annetaan suuri arvo, niihin uskotaan täydellisesti. Ja ikäänkuin ristituleen joutuu lapsukainen, jolle kotona opetetaan sosialismia ja koulussa puhutaan samoista kysymyksistä aivan päinvastaisella tavalla. Lapsi ei tiedä kumpaa uskoisi, opettajaa vai vanhempia. Opettajan sanolle antavat lapset tavallisesti suuremman arvon ja loputta lapsi vähitellen oppii halveksimaan vanhempiaan, jotka kikkävät lapsesta pois sitä koulussa päähän pönttöä porvarillista oppia.

Yksilöinä tässäkin työssä astuu eteenme suuria vaikeuksia. Vanhemmat kun aikansa tekevät parhaansa opettaakseen tyttöönsä tai poikaansa, vihdoin vähitellen kyllästyvät, kun ei ala työstä näkyä tuloksia.

Joukkovoimalla tässäkin suhteessa voimme tehdä enemmän kylvöä ja saada tuottavamman sadon. Kesäkouluja, ihanneliittoja ja sunnuntai kouluja olisi ryhdyttävä pitämään entistä enemmän. Niihin olisi saatava kunnollisia, asiaan innostuneita ja tietoisia opettajia. Sellaisia opettajia, joihin lapset voisivat luottaa, ja joiden sanolle lapset voisivat antaa täyden arvon.

Mutta mistä saada niitä kykeneviä opettajia?

Niitä on kasvatettava. Pidetäänhän meillä agitaattorikursseja, joissa syvällisemmin — kuin yksin opiskellen — tutustutaan sosialismiin. Näistä kurssioppilaisista olisi velotettava eri paikkakunnilla juuri niitä kasvatustyön tekijöitä. Naisille on lasten kasvatusta muutenkin ominaista, niin sopisi järjestää siten, että näille kursseille — joita tietenkin tulian pitämään — rientäisi runsaasti naisia ja sitten heistä saataisi ihanneliittojen ja kesäkoulujen opettajia. Opettajista on puute kaikkiialla ja juuri niiden puutteessa monellakin paikkakunnalla on mahdolltomuus pitää kesäkouluja tai ihanneliittoja.

Meillä naisilla on monia aloja kasvatustyössä ja tämä ala on yksi niistä tärkeimpiä.

Voidaan väittää, että niin paljon on useammallakin tietoisuutta, että kykenee lapsia kasvattamaan. Ei se ole sentään niinkään helppoa. Ja kuten edellä sanottu, snadaksemme lapsien luottamuksen, täytyy opettajan olla tehtävänsä täysin kykenevä. Siispä naiset, joilla on innostusta lasten kasvatustyöhön ja samalla käsitteelliset asian tärkeyden luokkanäkökannalta, ottakoon asian tarkan harkinnan alaiseksi. Pyrkiköön niin moni nalstoveri kuin suinkuin mahdollista kasvattamaan itseään kykeneväksi opetustyöhön ja innostukoon työskentelemään tällä alalla. Siitä työstä saamme runsaimpia voitto-osinkoja kuin sijoittaessamme rahoja kultakaivoksiin.”

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisesä tule tapahtumaan!